

ВОЛОНТЕРИ НАРОЩУЮТЬ СВОЇ ЗУСИЛЛЯ В СТАНОВЛЕННІ ЗАПОВІДНОЇ СПРАВИ

(Читайте на 3-й стор.)

Спілка офіцерів України відзначила столітню дату в історії визвольних змагань

14.06.2018 року в Національному музеї історії України відбулася науково-практична конференція на тему: «Визвольні змагання українців у 1918 році та їх вплив на становлення української державності: історичні паралелі».

Запрошені: керівники обласних організацій та члени Спілки офіцерів України з числа ветеранів війни; представники Міністерства оборони України; Генерального штабу Збройних Сил України; Національного університету оборони України; Національного військово-історичного музею України; курсанти ВІКНУ, ВІТІ, ліцеїсти Київського військового ліцею ім. Богуна.

З вітальним словом виступили:

- генерал-лейтенант Скіпальський Олександр Олександрович, голова всеукраїнської громадської організації «Спілка офіцерів України»;

- Сосновська Тетяна Вікторівна, генеральний директор Національного музею історії України.

З доповідями виступили:

1. Доктор історичних наук, професор, проректор з наукової роботи та міжнародних зв'язків Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв, полковник Литвин Сергій Харитонович на тему: «Військово-політична ситуація в Україні та військове будівництво у 1918 році: внутрішні та зовнішньополітичні виклики».

2. Кандидат історичних наук Громенко Сергій на тему: «Військово-політична ситуація в Україні та військове будівництво у 1918 році: внутрішні та зовнішньополітичні виклики».

3. Надзвичайний і повноважний посол України Турянський Ігор Мефодійович на тему: «Здобутки і втрати, спричинені Берестейськими угодами 1918 року».

4. Кандидат історичних наук, начальник науково-дослідного центру воєнної історії НУОУ, доктор історичних наук, доцент, старший науковий співробітник, полковник Серета Сергій Павлович на тему: «Роль української національної преси в українізації царської російської армії».

5. Почесний голова Спілки офіцерів України,

капітан першого рангу Лупаков Євген Олександрович на тему: «Чорноморський флот на службі України».

6. Голова Волинської обласної організації Спілки офіцерів України майор Невський Валерій Миколайович на тему: «Формування та діяльність Окремого корпусу кордонної охорони».

7. Провідний науковий співробітник науково-дослідного центру гуманітарних проблем Збройних Сил України, кандидат історичних наук Мараєв Владлен Ростиславович на тему: «Україна і Військо Донське: від союзу до збройного протистояння».

8. Заступник голови Спілки офіцерів України полковник Лазоркін Віталій Ілліч на тему: «Військово-політичні ініціативи української військової громадськості у ХХ сторіччі та їх вплив на боротьбу за незалежність».

9. Завідувач кафедрою мистецтвознавчої експертизи Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв, доктор історичних наук полковник Карлов Віктор Васильович на тему: «Формування військової символіки Армії УНР».

10. Голова Львівської обласної організації Спілки офіцерів України полковник Костюк Петро Іванович на тему: «Передісторія Листопадового Зриву 1918 року. На шляху становлення незалежної української держави».

11. Член ВГО СОУ Селюк Микола Романович на тему: «Українські військові традиції – погляд через роки та їх відродження у сучасних військових колективах».

12. Голова Тернопільської обласної організації Спілки офіцерів України полковник Варакта Олександр Павлович на тему: «Стратегія національно-патріотичного виховання громадян України: досвід її реалізації в діяльності громадських організацій Тернопілля».

З висновками, пропозиціями та підсумком роботи конференції виступив генерал-лейтенант Олександр Скіпальський.

Віталій ЛАЗОРКІН,
Полковник, заступник голови СОУ.

Вона дуже рано відкрила для себе таємницю слова

Олександра БУРБЕЛО – юна українська письменниця-вінничанка, дзвінкоголоса «струна на арфі України», що своїми рясними поетичними рядками і дивовижною ексклюзивною прозою запала в серця читачів як «золота росинка» – сльоза любові до рідного краю, його людей, природи, усього безміру планетарного життя. Її щире талановите слово пробилось у світ спочатку ніжним «Первоцвітом» – першою збіркою казок, легенд, загадок і ще дитячих віршів, уже тоді позначених непересічним талантом. Її привітав схвальним відгуком метр дитячої літератури, незабутній Всеволод НЕСТАЙКО, особливо зачарований казками юної авторки (його відгук у другому виданні «Первоцвіту», зміненому та доповненому).

Кожен з нас пам'ятає світ свого дитинства з яскравими смарагдами трав, велетнями-деревами, птахами жар-птицями. Звісно ж, обдарована дівчинка сприймала навколишність особливо гостро. Це й приваблювало читачів до її свіжого, юного слова, в якому вона зростала і різнобічно, і понадмарно, ніби компенсуючи творчістю, уявою, фантазією те, чого їй не вистачало в житті, намагаючись обійти своїм казковим фентезі і поетичним злетом підступи захворювання, здолати його високою духовністю. Її працездатність не знала меж, ніби відкривалися якісь особливі резерви можливостей, і духовне переважало над фізичним. Гарна вродою, ясна усмішкою, горда і незалежна в поведінці, добра і співчутлива, весела і товариська, серйозна і цілеспрямована, Олександра, як зоря, засяяла на небосхилі української літератури. Прихильна до всіх націй, зацікавлена кожною особистістю, вона і своєю поведінкою, і творчістю вабила до себе і дітей, і дорослих. До останніх любила звертатися теж на ім'я, як до рівних. А її творчість набирала все більшої ваги, краси і мудрості. Не любила радитись ні з ким, завжди покладалась на себе, ніби їй було відкрито щось невідоме для інших і вона спішила повідати про це у своїх творах.

ОЛЕКСАНДРА НАВЧАЛАСЬ І ПЕРЕМАГАЛА

Народилась Олександра БУРБЕЛО у Вінниці в 1998 році, цей рік почався з її народження – 1 січня. Мати Саші – Світлана Володимирівна БЕВЗ – кандидат технічних наук, доцент кафедри електричних станцій і систем Вінницького національного технічного університету, заступник директора Інституту магістратури, аспірантури та докторантури. Батько – Сергій Михайлович БУРБЕЛО – кандидат технічних наук, програміст.

Навчалася Саша в школі № 26 міста Вінниці з 2005 року. Вчилася легко, із захопленням, була відмінницею. Серед улюблених предметів виділяла математику, цікавилася розв'язуванням логічних математичних задач, була неодноразовою переможницею всеукраїнських математичних конкурсів.

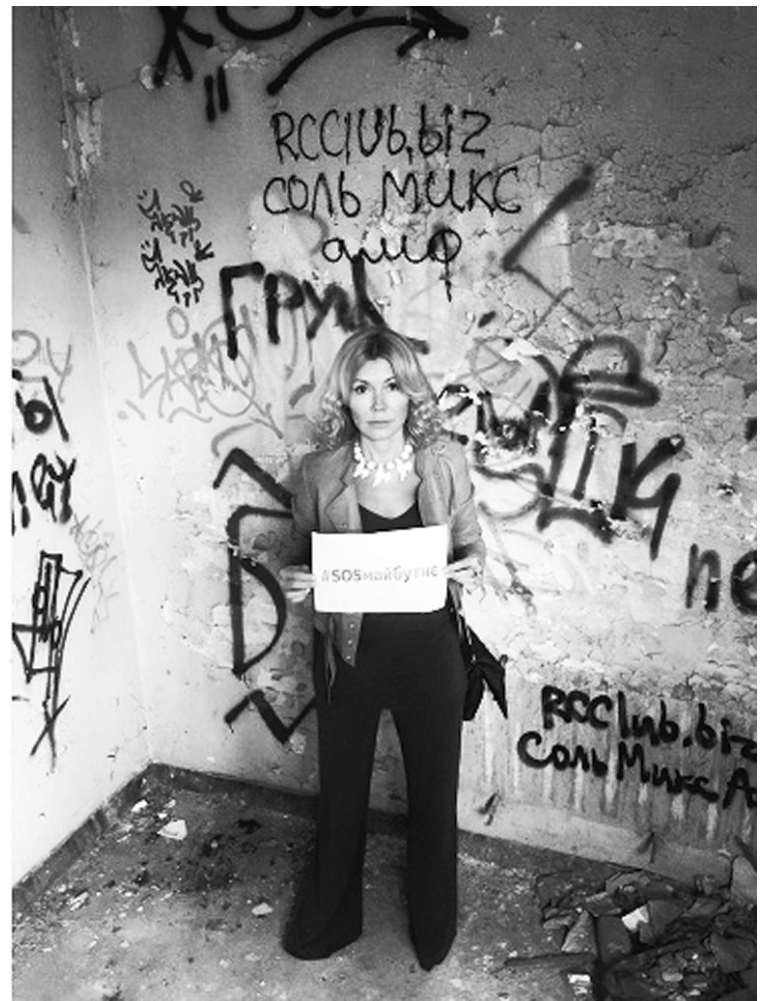
Особливо захоплювалася природознавством та біологією, багато знала про розвиток рослин, мала власну дослідну ділянку, де вирощувала екзотичні, незвичні для України рослини. Грунтовно вивчала географію та історію, активно використовуючи набуті знання в своїй літературній творчості. Любила астрономію, мала дома власний телескоп, спостерігала за зорями.

Олександра була багаторазовою переможницею всеукраїнських конкурсів з математики («Кенгуру» та «Золотий ключик»), з фізики («Левеня»), з біології та хімії («Колосок»). Свої твори друкувала в республіканських профільних журналах «Хімія для допитливих», «Географія для допитливих», «Біологія для допитливих» та у всеукраїнських журналах «Юний натураліст» і «Колосок». З дитинства була активним дописувачем республіканської газети «Казковий вечір». Ціла полиця в кімнаті Саші заповнена призами від газети за її твори. Неодноразово друкувалася в республіканській газеті «Сільські вісті», в регіональній газеті «Подільська Зоря», в газеті публічного акціонерного товариства «Вінницяобленерго» «Імпульс», у «Вінницькій газеті» та її додатку «Максимум», у газеті Вінницького обласного управління лісового та мисливського господарства «Лісове господарство Вінниччини».

(Закінчення на 4 стор.)

Антигуманний експеримент українських можновладців затягнувся майже на три десятиліття і має бути припинений. Впродовж усього часу існування незалежної України увага держави до гуманітарної безпеки системно зменшувалася. Звичайно, після розвалу Радянського Союзу ми отримали велику специфічну гуманітарну інфраструктуру, але навіть її рештки за цей час майже повністю демонтовані. Та на зміну процесу ампутації інфраструктурних об'єктів для повноцінного розвитку особистості ми поки не отримали нічого, окрім жахливої статистики. Тому можна впевнено стверджувати, що головна системна криза, яка охопила нашу країну – гуманітарна. Примноження людського та культурного капіталу ніколи не було державним пріоритетом для жодного президента чи уряду.

За ці роки змінилися десятки міністрів культури, освіти, спорту. Але на наших очах все так само руйнуються замки, палаци, занепадають музичні та спортивні школи, культурні

Відсутність гуманітарної безпеки – шлях до сепаратизму

центри, знищуються бібліотеки та сільські клуби. Наведу кілька цифр з даних Держстату, що допоможуть осягнути масштаб нинішнього українського гуманітарного дефолту. «Дефолт» – не риторичне перебільшення, а сухий статистичний факт.

З 1990-го року Україна втратила 418 музичних шкіл: 1204 було, а стало 786. За ті ж роки кількість відвідувачів музеїв зменшилась вдвічі: з 31,8 млн. у 1990-му році до 15,8 у 2016-му. Більше ніж у три рази впала кількість глядачів вистав у театрах: з 17,6 млн. до 5,8 млн. Кількість слухачів на концертах зменшилась в п'ять разів: з 15 млн. до 2,6 млн. У нас стало на 8600 бібліотек менше, 1200 з яких ліквідували лише протягом одного 2016 року. А загальний бібліотечний фонд втратив понад 164 млн. примірників книг! Сталося це не через декомунізацію, а через недбальство.

Ще більш драматична ситуація з кінотеатрами. У нас десятиліттями відмирала культура походів у кіно. Якщо в розвинених країнах це не лише багатомільярдна індустрія, але ще й певний соціально-комунікативний звичай, то в нас спостерігається занепад у цій сфері: за роки незалежності кількість глядачів у кінотеатрах зменшилась у понад 50 разів! Із 552 млн. глядачів у 1990-му до 11 млн. на рік у 2016-му. Схожа картина і з клубними закладами, які переважно знаходилися у сільській місцевості. Їх стало на понад 8 тисяч менше – з 25,1 тис. до 17,1 тис. Частина приватизували, частину перепрофілювали, але значна кількість просто занепадала і була зруйнована.

Отже, констатуємо дефолт. На жаль, навіть ті реформи, на які суспільство поклало великі надії після Майдану, цю ситуацію не виправляють. Скоріше, загрожують її по-

дальшим погіршенням. Реформа децентралізації передбачає, що держава покладає обов'язок фінансування цілих категорій гуманітарних інституцій на регіональний рівень та місцеві громади, які самі мають вирішувати, в якому обсязі їм фінансувати, наприклад, свої бібліотеки і чи фінансувати їх взагалі. А оскільки наша гуманітарна сфера завжди була на останньому місці в списку пріоритетів, нескладно було передбачити масове згорання культурної інфраструктури, що вже відбувається на наших очах.

Паралельне згорання спортивної інфраструктури призвело до того, що на Олімпійських іграх в останні роки Україна стабільно знаходиться у третьому, а то й четвертому десятку серед країн-учасниць за кількістю отриманих медалей. Аби на власні очі побачити, як знищується спорт (а разом із ним – і гуманітарний ландшафт країни), можна поїхати до басейну «Чайка» у столичному Сирецькому парку. Точніше до того, що від нього залишилося. «Чайку» приватизували у 2001 році, згодом землю під нею передали в довгострокову оренду за умови, що профіль будівлі залишиться незмінним і тут працюватиме спортивний комплекс. Але, як заведено, нові власники мали кардинально інші плани на цю територію. За новітньою українською технологією, історичні чи суспільно значущі будівлі можна просто підпалити або довести до знищення, аби потім – оскільки вже так несприятливо склалася їхня доля! – з чистим серцем знести і побудувати черговий супермаркет або «національну лотерею». Тому сьогодні замість «Чайки» височіє лише її захарашений острів. Дитячий басейн, де раніше виховували здорові покоління і формувалася майбутній олімпійський резерв, перетворився на наркопритон та місце притулку безхатченків,

а його стіни розписані адресами сайтів, на яких можна придбати наркотики.

Не маючи ціннісної складової життя, людина перестає бути людиною і перетворюється на організм. Доказом чого є, на жаль, вже традиційно шокуючі показники дитячої наркоманії та алкоголізму в Україні. Ще у 2010 році Всесвітня організація охорони здоров'я оголосила, що Україна за рівнем дитячого алкоголізму займає перше місце в усьому світі. Минулого року експерти Світового банку провели в Україні дослідження і встановили, що майже кожен другий чоловік працездатного віку (від 20 до 64 років) і кожна п'ята жінка помирають від наслідків вживання алкоголю.

Відсутність гуманітарної безпеки – шлях до сепаратизму, до окупації тим агресором, який виграв битву за розуми. Шлях до насильства на вулицях, яке є природним для суспільства, де неконтрольоване розповсюдження зброї поєднане із нерозумінням цінності людського життя. В Індексі людського розвитку ООН ми втрачаємо позиції і зараз знаходимося на 84 місці. Це виглядає відверто катастрофічно у порівнянні із нашими сусідами: Польща – 36 місце, Словаччина – 40, Угорщина – 43 місце, Румунія – 50 місце, Білорусь – 52 місце, і навіть РФ – 49 місце. Для довідки: між рейтингами 2016 і 2017 років ми втратили три позиції, тобто, маємо негативну динаміку. Якщо негайно не почати робити інвестиції у людський капітал, то скоро наше суспільство опиниться перед загрозою тотального зникнення.

Вже зараз, за даними соціологів, кожен третій українець розглядає можливість виїхати з країни. Хоч зауважити, що 55% з них – молоді люди у віці від 18 до 29 років. Ми маємо діяти дуже швидко та рішуче, аби цей гуманітарний

дефолт не став фундаментом справжнього геноциду, який ми утворимо собі власними руками.

Перше. Ми маємо визнати на всіх рівнях, що гуманітарна сфера, культура – питання національної безпеки України. Необхідний фундаментальний крок: створити національну програму гуманітарної безпеки, яка координуватиме діяльність усіх державних органів для того, аби розвивати гуманітарну інфраструктуру – включно з РНБО, міністерствами, держадміністраціями та громадами.

Друге. Держава не може списувати з власних рахунків, ані людину, ані культуру надбання, прикриваючись процесом децентралізації. Ми маємо негайно переглянути принципи підтримки, контролю, розвитку та фінансування гуманітарної сфери, а не покладатися в цьому стратегічному питанні на чийсь персональну волю «на місцях». Мають бути внесені зміни в законодавчі акти про децентралізацію, аби обсяги фінансування гуманітарної безпеки стали законом та матрицею розвитку суспільства, а не диким полем анархії.

Третє. Суспільство вже не має сил поблажливо ставитися до напрацьованої роками схеми рейдерства нашої власності, наших об'єктів культури, спорту, історії. Нам потрібно негайно накласти заборону на приватизацію, перепрофілювання та ліквідацію усіх закладів культурної, спортивної та освітньої сфер. А також охоронних пам'яток та території загальнонаціонального та локального значення.

Ми вимагаємо закону, який дозволяв би термінову реприватизацію тих об'єктів гуманітарної сфери, які їхні власники спеціально доводять до знищення або використовують не за профільним призначенням, і вводив би за це кримінальну від-

повідальність. Причому як для шахраїв-інвесторів, так і для службовців, які є учасниками їхніх оборудок – включно з тими, хто посідає виборні посади у владі.

Відповідальність тих, кого ми обираємо керувати нашою країною, є особливо важливим питанням. Повне ігнорування основ гуманітарного розвитку минулими поколіннями українських можновладців і призвело до сьогоднішніх важких наслідків. Але цьому ігноруванню немає місця у майбутньому, оскільки без термінового порятунку гуманітарної безпеки Україна не матиме майбутнього як такого.

Напередодні президентських і парламентських виборів 2019 року суспільство має право вимагати від тих, хто претендує на найвищі посади у владі, гарантії зупинення гуманітарного дефолту. Бо якщо учасники виборів над цим завданням працювати не збираються, то після обрання саме вони і стануть тими, хто за руку поведе українців у чорну безодню історії. А отримають вони це право від нас з вами – якщо ми проголосуємо безвідповідально з точки зору власного майбуття.

7 липня в Каневі відкриється Міжнародний економічно-гуманітарний форум Ukrainian ID, на який запросили політичних лідерів, найбільш імовірних учасників виборів-2019. Їх попросять підписати публічне зобов'язання, що у разі їхньої перемоги вони зроблять розвиток людини головним пріоритетом держави, чинитимуть опір корупції і вестимуть країну до майбутнього у вільному глобальному світі.

Наталія ЗАБОЛОНА,
президент Фонду гуманітарного розвитку України, спеціально для «Української правди», 25 червня 2018 року.

<http://life.prawda.com.ua/columns/2018/06/25/231757/>

ВОЛОНТЕРИ НАРОЩУЮТЬ СВОЇ ЗУСИЛЛЯ В СТАНОВЛЕННІ ЗАПОВІДНОЇ СПРАВИ

У кінці березня поточного року збори ГО «Криворізьке міське правозахисне товариство» схвалили заочаткування проекту щодо моніторингу стану дотримання заповідного режиму на території Державного ландшафтного заказника «Балка Північна Червона». Ці спостереження тривають уже 3-й місяць.

25 червня група моніторингу здійснила свій черговий вихід на територію підопічного об'єкту і провела спостереження, що стосуються доцільності проголошення меж заказника, факторів негативного впливу на його природний стан, а також фенологічних змін довкілля. Що стосується статусу заказника, дійсно, доводиться говорити лише

про його проголошення і ніяк не про юридичне визнання, оскільки за 35 років з часу його затвердження виділення в природі меж земельної ділянки не відбулося. Це означає, що **під формальною охороною держави перебуває віртуальний об'єкт**. Прикро спостерігати, як більша частина чагарникових масивів внаслідок регулярних палів перебуває на стадії відновлення листяного покриву, що спотворює природний стан біоценозу. З причин відсутності посухи степова рослинність завершує свій вегетаційний цикл, і втрачається колишня барвистість степу. Разом із тим, зростає небезпека виникнення стихійних браконьєрських палів на просторах беззахисного за-

повідного степу. Тим паче, що подібні пали вже мають місце на підступах до території заказника. У процесі моніторингу учасники походу зафіксували низку представників рідкісних видів рослинного і тваринного світу. Зібрані матеріали спостереження будуть долучені до зведеного звіту.

У проведеному заході взяли участь представники громадської організації «Криворізьке міське правозахисне товариство» та організації «Зеленого світу» Тернівського і Покровського районів у місті Кривому Розі.

Микола КОРОБКО, м. Кривий Ріг
На світліні Сергія ДАШКОВСЬКОГО (стор 1): моніторинг в дії.

Серйозний кандидат

Про свій намір поборотися за президентське крісло оголосив Роман Безсмертний, один з найдосвідченіших українських політиків, колишній Посол України в Білорусі, недавній представник України в політичній підгрупі Тристоронньої контактної групи з мирного врегулювання ситуації на Донбасі. Означення «колишній», застосоване до сходинки у політичній кар'єрі цього діяча, вимагало б багато тексту, тому обмежимося лише найважливішими віхами його біографії.

Р. Безсмертний народився 15 листопада 1965 року в Мотижині на Київщині, вищу освіту (фах історика) здобув у Київському педагогічному інституті, декілька років учителював, водночас поглиблюючи свої знання з політичної історії України; зокрема, зацікавився світоглядом Дмитра Донцова. Захистив з цієї теми кандидатську дисертацію. У 1994 році вперше обраний до Верховної Ради, як активний член «Конституційної групи», очолюваної Михайлом Сиротом, Р. Безсмертний став одним з авторів ухвалені 28 червня 1996 року Конституції України.

У Верховній Раді III скликання (1998-2002) він представляв Президента України Леоніда Кучму, принципово і послідовно захищав його у тяжкий для всієї України період скандальних записів майора Миколи Мельниченка. На думку Р. Безсмертного, то була «провокація, спрямована на те, щоб дискредитувати проукраїнську парламентську більшість і заподіяти шкоду міжнародному іміджеві України».

Однак у парламентських виборах 2002 року Р. Безсмертний виявив себе вмілим політичним координатором опозиційного блоку «Наша Україна», відтак у Верховній Раді IV і V скликань очолював депутатську фракцію «Нашої України». Цей відхід від Л. Кучми до тоді ще безперспективної «Нашої України» і Віктора Ющенка незалежні експерти назвали «мужнім, гідним поваги кроком». Тоді ж «газета «Україна молода» написала про нього: «Декому могло б здатися, що Безсмертний біжить попереду «ющенківського» паровоза, якби не було зрозуміло, що пан Роман є тим льокомотивом, без якого наступальний рух такого великого потяга, як «Наша Україна», був би навряд чи можливий».

Під час Помаранчевої революції Р. Безсмертний – керівник виборчого штабу кандидата в президенти В. Ющенка, координатор всього проукраїнського опору, комендант наметового містечка на Майдані. У 2005 році – віце-прем'єр-міністер з питань адміністративно-територіальної реформи в урядах Юлії Тимошенко і Юрія Єханурова. Від квітня 2007 до травня 2009 років – заступник Голови Секретаріату Президента України. В 2010 і 2011 роках Р. Безсмертний – Надзвичайний і Повноважний Посол України в Білорусі. До Мінську повернувся у 2014 році вже як представник України на переговорах щодо Донбасу.

Як бачимо, послужний список Р. Безсмертного досить солідний, при цьому він не дав себе втягнути ні у фінансову, ні в політичну корупцію, що поставить його у вигідну позицію в порівнянні з іншими кандидатами на президентський пост. Передусім Р. Безсмертний буде незручним суперником для обох найголовніших претендентів – Юлії Тимошенко і Петра Порошенка.

Між Р. Безсмертним і Ю. Тимошенко чорна кішка пробігла в останні тижні Помаранчевої революції, коли новообраний Президент В. Ющенко наказав згорнути наметове містечко,

а Ю. Тимошенко не хотіла погодитися з цим, намагаючись використати Майдан у власних політичних інтересах. «Шантажистка і аферистка» – таку нелестиву характеристику дістала вона тоді з уст Р. Безсмертного. Щодо форми і змісту змагання за перший пост в державі між П. Порошенком і Р. Безсмертним, то воно не конче має перерости у взаємну ворожнечу, але й, швидше за все, не обійдеться без прискіпливого заглядання за лаштунки резонансних суспільних подій; зокрема, й особливо – Мінського процесу. Очевидно, ясніше зрозуміємо, чому саме Р. Безсмертний вийшов зі складу перемовників.

У той час, як для Президента П. Порошенка Мінський процес «не має альтернативи», для Р. Безсмертного – це «свого роду вінілова платівка, в якій вже музика закінчилася, але вона все крутиться, шипить і створює враження дії». В неминучих дискусіях можна очікувати й повернення до часу, коли П. Порошенко, як говориться, ламав через коліно депутатів, змусивши їх голосувати за спеціальний статус для окупованих російськими загарбниками територій Донбасу. А також до трагічних і ще й досі не до кінця з'ясованих так званих «котлів» під Дебальцевим та Іловайськом, де від російського війська загинули сотні бійців українських добровольчих батальйонів.

Ніхто з претендентів на пост Президента України не зможе обійти й гострі зовнішньополітичні проблеми, пов'язані з арогантним ставленням до України з боку Угорщини, Румунії, Польщі, вже не кажучи про невпинні зазіхання на українську територіальну цілісність з боку Москви.

На запитання журналіста Дмитра Гордона, чи не може ця зовнішня нетолерантність і гонор «панівних націй» привести до розпаду України, Р. Безсмертний відповів: «Справа в тому, що потенція до внутрішньокорупційного згуртування набагато сильніша, бо ця дискусія з румунами, з угорцями, з поляками, з білорусами спонукає нас триматися разом і наполегливіше шукати, що робити всередині, щоб бути сильними. Загрози розпаду не бачу, не відчуваю. Я бачу загрозу відсутності провідництва держави в цьому процесі. Бо хтось має вести за собою цей процес. А проблема нашої держави – у відсутності еліти...».

Словом, передвиборні дискусії в Україні не дадуть нудьгувати, якщо у них братиме участь такий цікавий і серйозний, вповні політично визрілий кандидат, як Р. Безсмертний. В одному з останніх своїх інтерв'ю він зізнався, що «вже втомився підносити патрони тим, хто не вміє стріляти». Що ж, дай йому, Боже, виявитися успішнішим «стрільцем».

І на закінчення: Р. Безсмертний народився 15 листопада, тобто під восьмим знаком зодіака – Скорпіоном. Хто довіряє гороскопам, той знає, що це знак напруженої праці душі, знак постійного самовдосконалення і намагання вдосконалити довколишній світ. Скорпіон незамінний у тих випадках, коли інші відступили перед труднощами. Не терпить фальші і легковажного ставлення до життя. Але й не позбавлений недоліків: довго пам'ятає образи, тяжко йде на примирення. Втім, абсолютно кожен знак має свої переваги і свої недоліки.

Петро ЧАСТО, редактор газети української діаспори в США «Свобода», 22 червня 2018 року.

Відпочинок і туризм - доступні варіанти.

Туристична агенція
ВКФ Геліос –
моб. 098 482 22 56 тел.
міськ. 401 29 03
Кривий Ріг, вул.
Церковна, 3 оф. 210

КНДР вперше за багато років не провела антиамериканський мітинг

Північна Корея – вперше за багато років – відмовилася від проведення антиамериканського масового мітингу в річницю початку Корейської війни 25 червня.

Минулого року цього дня на площі Кім Ір Сена в Пхеньяні зібралися близько 100 тисяч людей під антиамериканськими гаслами. Цього року, однак, ніяких масових заходів в столиці КНДР не проводили.

У північнокорейських ЗМІ з'явилися матеріали про річницю початку війни 1950-1953 років, однак, як повідомляють спостерігачі, їх головна тематика цього року – героїзм північнокорейських солдатів. Критики ж на адресу Сполучених Штатів і їхньої «імперіалістичної політики» практично немає.

Влада Північної Кореї не дала жодних роз'яснень у зв'язку зі зміною формату урочистостей. Західні агентства і дипломати переконані, що режим у Пхеньяні тим самим демонструє прихильність домовленостям, досягнутим на зустрічі лідера КНДР Кім Чен Ина з президентом США Дональдом Трампом, про поступову нормалізацію відносин.

Кім на зустрічі заявив про прихильність ідеї ядерного роззброєння, проте точні дати, коли КНДР демонтує свій ядерний арсенал, не названі.

Держсекретар США Майк Помпео написав у Twitter, що рішення влади КНДР не проводити антиамериканський мітинг – «рух у правильному напрямку».

Сайт радіо «Свобода», 26 червня 2018 року.

<https://www.radiosvoboda.org/a/news/29321257.html>

Цей випуск нашої літературної сторінки (а він починається нетрадиційно з першої сторінки газети) ми присвячуємо розповіді про творчість яскравої і неповторної особистості, яка завершила своє життя на землі... у п'ятнадцять років. Він – про письменницю Олександру БУРБЕЛО (на світлинах), про її хоч і дуже короткий шлях у літературі, але наповнений гарячим бажанням пізнати світ у його розмаїтті і передати це розуміння нам. Володимир Якович БЕВЗ і його дружина Тамара Олексіївна – автори записів про свою онуку. На їх основі ми й зробили цей випуск наприкінці червня 2018-го, після Дня молоді. Ще п'ять років тому вона мріяла, творила і боролась за своє життя...

Вона дуже рано відкрила для себе таємницю слова

(Закінчення.
Початок на 1 стор.)

ВЧИТЕЛЬ І ДРУЗІ

Улюбленим журналом для Олександри став Всеукраїнський журнал «Барвінок», який неодноразово нагороджував її дипломом активного дописувача та читача і який познайомив дівчинку з класиком української літератури Всеволодом НЕСТАЙКОМ. Відомий письменник надсилав Саші свої книги, між ними зав'язалося листування. Саме йому на рецензію надіслала Олександра свою першу книжку «Первоцвіт», яка вийшла в світ у 2011 році. Книга так сподобалася Всеволоду Зіновійовичу, що він написав передмову, яку помістили в друге видання «Первоцвіту» (2012 р.). Коли Всеволода НЕСТАЙКА не стало, канал «1+1» у своєму інформаційному ролику показав робочий стіл письменника, на якому серед авторських записів лежали листи Олександри як свідчення тісного духовного зв'язку між класиком української літератури і юною талановитою письменницею Олександрою БУРБЕЛО, яка завжди цінувала те листування, називала Всеволода Зіновійовича своїм учителем.

Серед її друзів по перу були й інші відомі сучасні письменники та поети. Член спілки письменників Росії Віктор ЖОРНИК захоплювався літературним хистом Олександри, вів з нею активне листування, рецензував її твори, написані російською мовою, придумав їй літературний псевдонім Олександра ТАМАНСЬКА. Саша вела активне листування з членом Національної спілки письменників України Ладою ФЕДОРОВСЬКОЮ, яка була зачарована юним поетичним словом, друкувала її вірші в літературному журналі «Русское просвещение». Член Національної спілки журналістів України, поетеса Тамара АРТЕМ'ЄВА присвятила Олександрі кілька віршів.

Читати Саша любила з дитин-

ства і читала надзвичайно багато, відкриваючи для себе захоплюючий світ літератури. Передплатна скринька охоплювала до двадцяти періодичних видань, газет і журналів. Її читачий щоденник був згрупований за політичною картою світу – вона знала творчість письменників мало не усіх країн, робила виписки, цитувала напам'ять.

ВІДБУЛАСЬ ЯК ПИСЬМЕННИЦЯ ЩЕ ЗОВСІМ МОЛОДОЮ

5 вересня 2013 року перестало битися серце юної письменниці. Українська література втратила талановитого автора, поета і прозаїка. Але Олександра вічно житиме у своїх творах, у серцях вдячних читачів.

У пам'ять про Олександру вийшла в світ книга «Перемога під Синіми Водами» (Вінниця, 2015), в яку ввійшла однойменна поема про славетну перемогу, низка сонетів, раніше опублікованих в альманахах, та ряд незавершених прозових творів. Перебуваючи у київських лікарнях, Сашенька говорила про свої творчі плани: в першу чергу завершити роман «Тутанхамон – фараон XVIII династії», який опубліковано в цій книзі, а також незавершені повісті – детективну «Секрет постаті» та фантастичну «Орбіта Місяця».

У книзі «Гармонія» (Вінниця, 2016) побачили світ поезії російською мовою та цілий цикл текстів пісень, які Олександра надіслала на міжнародні конкурси пісенної поезії в Криму «Зов Нимфея». В розділі книги «Епістолярій» подане листування Саші з членом Спілки письменників Росії Віктором ЖОРНИКОМ та членом Національної спілки письменників України Ладою ФЕДОРОВСЬКОЮ В розділі «Форум» поданий цікавий діалог Інтернет-конкурсу «Волшебное пёрышко» (м. Єкатеринбург) учасників конкурсу, читачів та членів журі.

У свої майже 16 років Олександра Бурбело відбулася як письменниця, до чого вона завжди прагнула. Її літературний доробок є внеском у сучасну українську літературу. Її твори – і поетичні, і прозові – не залишають байдужим читача, надихають на добрі вчинки, заворюють красою, нагадують про те, що має бути незабутнім.

До земного пристанища талановитої письменниці у селі Зарванці під Вінницею приходять поклонитися не тільки люди, прилітають і птахи небесні. Сокіл-охоронець концентричними колами облітає стелу, лісова пташечка вивела пташенят у квітах на могилі юної письменниці, певно, відчуваючи потік доброї енергії.

Пророчими стали слова вінницької поетеси, журналістки Тамари АРТЕМ'ЄВОЇ, присвячені Олександрі БУРБЕЛО:

*Ти будеш жити,
наче птах крилатий,
В твоїх книжках,
що нам талант відкрив.
Не в тому справа,
мало чи багато,
А в тому суть,
як ти життя прожив.*

Батьки Олександри відстоювали добровільно незалежність нашої країни в АТО, учасники бойових дій, ветерани батальйону «Айдар», нині волонтери.

У книзі «Воїнам світла» серед сотні авторів фронтних поезій поміщено два вірші Олександри Бурбело: «Легенда про мак» та «Скіфська пектораль». Цю книгу не зустрінеш на полицях магазинів. Її виготовляють волонтери і передають бійцям у зону АТО. Поезія поетичної сотні підтримує наших бійців на передовій. Так поети, серед яких і Олександра, вносять свій внесок у захист України.

У серпні 2015 року вийшов у світ спеціальний випуск журналу «Вінницький край» («Наша війна – священна!»). В рубриці «Пером редактора» Вадим ВІТКОВСЬКИЙ у статті «Недослівана пісня Олександри» зазначає, що Саша була прийнята в члени НСПУ.

У кінці 2015 року вийшла в світ книга «Митці слова Вінниччини» – це довідково-хрестоматійне видання до 45-річчя обласної організації Національної спілки письменників України. Серед 52 письменників Вінниччини є і наймолодша серед них Олександра БУРБЕЛО.

Ця подія засвідчила талант юної поетеси, прозаїка, що, як пуп'янок, лише починав розкриватися пишною квіткою.

ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТІ ОЛЕКСАНДРИ

23 листопада 2016 року в Сашиній рідній школі №26 м. Вінниця було відкрито меморіальну дошку вічно юній письменниці. Саша дуже любила читати. Меморіальна дошка виготовлена у вигляді розгорнутої книги, символізує любов дітей до книг, до навчання.

Вадим ВІТКОВСЬКИЙ, пись-

менник, головний редактор літературно-мистецького журналу «Вінницький край», при відкритті меморіальної дошки повідомив, що з 2017 року започатковано літературну премію «Струна на арфі України» імені Олександри БУРБЕЛО. Це одна з найвищих відзнак серед літераторів. Літературний конкурс проводиться у двох номінаціях – поезії і прози. Переможці нагороджуються медалями, дипломами I, II та III ступенів і грошовими преміями. Твори на конкурс слід надсилати до редакції журналу «Вінницький край».

Проводились вечори пам'яті Олександри БУРБЕЛО у Вінницькому національному технічному університеті, Вінницькому державному педагогічному університеті, Вінницькій школі №26, на яких студенти та учні читали вірші Саші, артисти виконували пісні на слова Олександри БУРБЕЛО, музику для яких написали композитори Ігор ШУБЕРТ і Сергій БРАЙЛЯН.

НА ФЕСТИВАЛІ В КАМ'ЯНСЬКОМУ

1-3 червня цього року у Кам'янському Дніпропетровської області відбувся XI Всеукраїнський історико-культурологічний фестиваль «Мамай-fest». Він розпочався з науково-практичної конференції «Українське козацтво в етно-культурному просторі Наддніпрянщини», де виступили науковці з різних регіонів України. Зокрема, делегація зі Львова представила банерну виставку, присвячену українському поетові Богдану-Ігорю АНТОНІЧУ, який справив значний вплив на український поетичний простір ХХ століття.

А Володимир БЕВЗ із Вінниці на цьому фестивалі презентував творчість своєї онуки, Олександри БУРБЕЛО, вірші якої ввійшли до програми української літератури 5-9 класів і вже в минулому навчальному році їх вивчали у всіх навчальних закладах України. За вагомих внесок в українську літературу Олександру 2 липня 2015 року прийняли в члени Національної спілки письменників України. Це справді унікальне подія, бо школярку неповних шістнадцяти років (та ще й помертню) прийняли у спілку. Вона - наймолодший член цієї спілки і залишиться навечно п'ятнадцятилітньою. На сьогодні видано дев'ять книг Олександри: «Первоцвіт» (Вінниця, 2011), «Белые паруса» (Новоросійськ, 2012), «Первоцвіт», видання друге, змінене доповнене, (Вінниця, 2012), «Зимова Україна» (Вінниця, 2013), «Я лиш струна на арфі України» (Київ, 2013), «Золота росинка» (Вінниця, 2014), «Перемога під Синіми Водами» (Вінниця, 2015), «Гармонія» (Вінниця, 2016), «Рідній Україні», ви-

бране, поезія (Вінниця, 2016).

Життя Олександри БУРБЕЛО було коротким, як спалах зірки, однак завдяки своєму таланту, наполегливості й допитливості, вона встигла немало. Сашині вірші – ніжні, щирі й чисті, мов краплина ранкової роси. У них племінне щира любов до України, її минулого та сьогодення, до мови й літератури, до чарівної природи, до невтомних українців-трудівників. Саша написала низку творів про земляків, які прославили свій край, про скіфів і сарматів, про знамениту битву під Синіми Водами, про відважного кошового отамана Івана СІРКА, козацьких ватажків Івана БОГУНА та Данила НЕЧАЯ, легендарну співачку Марусю ЧУРАЙ.

На слова Олександри сьогодні звучать більше пісень – виконанні співаками, студентами та учнів. Видано збірник пісень «Свої пісні дарую всім на радість» композиторів Ігоря ШУБЕРТА та Сергія БРАЙЛЯНА. Мандрівний кобзар з Нікополя Борис БАБЕНКО, автор музики і пісень на слова Тараса ШЕВЧЕНКА, Степана РУДАНСЬКОГО, на слова поетів-сучасників з Києва, Дніпра і Нью-Йорка і на свої особисті поезії написав музику на вірш Олександри «Іван Сірко і Нікопольщина». На презентації творчості юної вінничанки він розповів про юну поетесу та виконав пісню про кошового отамана. За цей вірш Олександра на I конкурсі «Край п'яти січей» (2013) в Нікополі Дніпропетровської області отримала найвище визнання і диплом Гран-Прі.

Буквально днями Саша також була відзначена Гран-Прі міжнародним проектом-конкурсом «Тарас ШЕВЧЕНКО єднає народи» за майстерне втілення шевченківського духу у власній творчості і за пропагування ідей Велико-го Кобзаря. Вона також нагороджена Національною радою жінок України та Міжнародною лігою «Матері і сестри молоді України».

ТУТ МОЖНА ПОБАЧИТИ, ПРОЧУТИ, ПРОЧИТАТИ....

Зараз на каналі www.youtube.com/channel/UCwAlUQcEt1LI7OINzh7Blqw представлено більше чотирьох сот тридцяти відеороликів, список яких постійно розширюється. Також в Інтернеті на сайті творчості Олександри Бурбело за адресою <http://pwr.inf.ua/boss/> можна ознайомитися з книгами Олександри: «Первоцвіт» – перше і друге видання, «Белые паруса», «Зимова Україна», «Я лиш струна на арфі України», «Золота росинка», «Перемога під Синіми Водами», «Гармонія», «Рідній Україні» (Вибране. Поезія) та збірник «Свої пісні дарую всім на радість» у розділі «Фотокниги».